

מקום שלישי במקצה הקהל הרחב

ומפליא לעשות אורן גמליאל

האמת, באופן יחסי אחרי שראיתי אותו פנים אל מול פנים - נרגעתי. התפרים שבראשו נדמו כשתי שורות חרושות באדמת טרשים. הכיפה שעליהם וחציצתה - תוך כדי חצייתם - אך היטיבה עמהם. מה שנשאר מהדקירות היו טיפות דם אשר קרשו וסרבו לעזוב את מיקומם. אף ידו הייתה מגובסת ונפוחה ואצבעותיו כמו קפאו לנצח. הדקירה ביד קרעה מספר גידים בהינף גרון ושברה את העצם, נתק תחושתית ותנועתית נוצר ורק הניתוח המידי הציל את ידו. גופו מוכה אך רוחו - כלל לא.

25 שנה הוא נמצא בצד השני. ימים כלילות ולילות כימים מפרכים, ארוכים וסיזיפיים. מנהיג, מלווה, מדריך וחונך את צוותיו במד"א, ראשון להגיע לאירועים, ראשון לנהל אותם, בפיגועים הקשים שאירעו בירושלים עת אוטובוסים התפוצצו ברחובות דבר יום ביומו בידי חיות דו רגליות, המראות הזוועתיות שנחשפו בעיניו ונצרכו בנפשו לא האפילו ולא הכהו את פיכחוננו ופיקחותו המקצועית. רבים ורבות חבים לו את חייהם. מלא זכויות כרימון, בקור רוחו, מנהיגותו השקטה וצניעותו המרובה ידע לנווט. אך הפעם, זה הרגיש לו מעט שונה, מעט הזוי, חציית הקווים מעוזר לנעזר ממטפל למטופל שנכפתה עליו, זה כבר סיפור אחר שיש לשוב ולבחון אותו מחדש.

היה זה יום שיגרת, עליו נאמר פעמיים כי טוב, איזה בעל ממוצע אינו מכיר את 'רשימות המכולת' הבלתי נגמרות וחוזרות ונשנות שהגברת הטובה מכינה לו, שמריה כבר סיים להטעין את מרכולתו ברכבו כשלפתע מסרון ידידותי הגיח לחלל עיניו, "ואל תשכח לקנות 2 יינות לשבת... יש לנו אורחים...". שמריה שב על עקבותיו ושם פעמיו למדף היינות ליטול מה שנתבקש אולם... חבטה עזה כמו פילחה את ראשו ניחתה עליו ללא רחם, מספר פעמים.

באופן אינסטינקטיבי גונן על ראשו בשתי ידיו - מה שהתברר כפעולה מצילת חיים - תוך כריעה על שתי רגליו, הכול קרה כל כך מהר, דם רב ניגר באותה שעה ואין לך אדם שאין לו שעה ואין לך אדם שאין לו מקום. צעקות נשמעו מכל עבר, קולות הקונים, קולות הקופאיות, קולות העובדים, קולות הירי ואחר כך - דממה דקה.

שמריה שמע הכול אך לא ראה דבר, ראשו נצבע אדום. אדם מבוגר בעל מבטא רוסי כבד ניגש אליו וביקש לסייע לו, שמריה חשש שמא הלה יזיקו יותר משיועילו ולכן ביקש ממנו את פלאפונו - מכיוון שלא מצא את שלו, זה עם המסרון...

כשבא להושיט את ידו האיטרת חש כי אינו יכול להזיזה ואז הבחין שאף היא מגואלת בדם רב.

מסתבר שהמחבל הספיק לא רק להכותו בראשו עם המכשיר הקהה אלא אף לקנח בשבירת ידו הדומיננטית וקריעת גידיה. בידו הימנית נטל את הפלאפון, ביקש מבחור נוסף שהיה בסביבה שיקרע את חולצתו, יחצנה לשתיים ויהדק היטב היטב חציה לראשו וחציה האחר לידו.

ההמולה בסופר גברה, המחבל המת היה מוטל בכניסה. מסתבר שמאבטח סמוי שקלט אותו במנוסתו הוא זה שדלק אחריו וחיסלו.

"ואלה הם חיינו בזמן האחרון, יכול להיות יותר טוב, יכול לבוא אסון..."

באלו המילים פתח שמריה את שיחתו עם מוקדנית מד"א, "מה קרה?" שאלה.

ושמריה פרט ודיווח באופן מדויק ומדוקדק להפליא את אשר ארע תוך כדי שנאנק ונאנח מהלחיצות וההידוקים בראשו ובידו.

השניות והרגעים נדמו לו כמו נצח, כבר שנים שלא נפגש אחד על אחד עם דמו, עם נפשו שהלוא הדם הוא הנפש.

בבוקרו של אותו היום - אחר התלבטות קשה ולילה דומה שעבר עליה - היא החליטה לצאת לעבודה. שבע שנים היא מתפקדת כקופאית בסופר, נמרצת ומיומנת, יודעת מלאכתה, משמרת בוקר או ערב, תיקח מה שיש, כדי להביא מזון ומזור לשני ילדיה הקטנים.

לא את נוחות העבודה חיפשה היא כי אם דאגתה לרווחת בעלה וילדיה עמדה מול עיניה, הזמנים השתנו, וכיום אף כיסא לשיבה ניתן לה, נזכרת היא מדי פעם כיצד בחודשים הראשונים לעבודתה אף פריט בסיסי והכרחי זה נמנע ממנה, זיכרון עמום זה מקל על מחשבתה ובעיקר על גופה המעובר זה תשעה חודשים...

המשמרת שלה עמדה להסתיים והקופאיות המחליפות החלו לזרום באותן דקות לסופר, אולם הפיגוע, הצעקות, הירי והכאוס שאחרי קטעו את הכול באחת, היא חשה כיצד ליבה הולם בחוזקה, הבהלה אחזה בה, ציריה תקפו אותה ותקיפותם הייתה גבוהה, היא החלה לצרוח ולבכות ונשכבה על רצפת הסופר חסרת אונים, עיני כולם היו נשואות ועסוקות באירוע הפיגוע שהיה בשיאו, היחיד שהאזין לסביבתו הרוחשת בקשב רב ואף שמע את בכייה של הקופאית היה שמריה. תוך כדי שמדווח על האירוע וכולו מדמם הבחין באישה זו, נעמד על רגליו וניגש אליה, תוך שניות אבחן את מצוקתה וניגש לילד אותה, ידו האחת מושבתת וידו השנייה עושה תפקידן של ארבע ידיים, כמו ניתק עצמו מעצמו, הכיר וידע מלאכתו וידו הטובה והארוכה פעלה במקצועיות ובמיומנות ומילות הדרכה והרגעה בקעו מפיו עת יצא לאוויר העולם תינוק בריא ושלם, מוסר עבודתו היה גבוה ולא הניח למעכבים והמונעים עימם נפגש לפגום בו ובכישוריו ... ומפליא לעשות.

הכול קרה כל כך מהר, דם רב ניגר באותה שעה ואין לך אדם שאין לו שעה ואין לך אדם שאין לו מקום, דמים בדמים נגעו, מלאכתו המסורה כמו הייתה מזור לכאביו ופצעיו הפתוחים, את חבל הטבור עוד הספיק לחתוך אך הכרתו אבדה שניות לאחר מכן.

הצופרים של המשטרה ומד"א הרעימו בקולם וצוות רפואי שהגיע למקום טיפל ופינה במהירות את שמריה ואת הקופאית וילדה לבית החולים. אשפוזו של שמריה ארך מספר ימים ומלוא הזרקורים ותשומת הלב שמעולם לא ביקש לעצמו הופנו אליו.

מששב לביתו פקדתי אותו אף אני, האמת, באופן יחסי אחרי שראיתי אותו פנים אל מול פנים - נרגעתי, שוחחנו, כשלתפעת נקישות בדלת. "פתוח!" קרא שמריה, הדלת נפתחה ועל סף הבית עמדו זוג הורים ותינוקם, התינוק היה אחוז בידי האם, בידי האב היה זר פרחים ענק וצבעוני שקרן כמעט כפני בעליו, שמריה מיד קם על רגליו, הוא זיהה את פני האם, הייתה זו אותה קופאית שסר לילדה בעודו פצוע וכואב. "אנו מחפשים אחריו כבר כמה ימים..." פצח הבעל תוך שהוא מעניק את הזר לשמריה. "אני קוראים אותי איסמעיל זו אשתי סמילה וזה הבן שלנו דאוד..."

"רצינו להגיד לך תודה רבה ולאחל לך - כמו שאומרים אצלכם - רפואה שלימה!"

...ומפליא לעשות.

